

ရှင်မိမယ်

၁၅၀၀ ထက်ပြင်းသော

လင်း

၅၂၈+၁၅၀၀

အဲဒါဆိုရင်

ဘာ ထွက်လာမလဲ ...?

"ကတိတည် ... သစ္စာရှိဖို့ ထက်

အချစ်ခိုင်မြဲဖို့ က အဓိကပါ ဖြူဖြူ

ကိုယ်ကတော့ ... ကတိတို့ သစ္စာတို့ ကို

မကိုးကွယ်တတ်ဘူး ...

အချစ်တစ်ခုတည်းကိုပဲ

ယုံကြည်ကိုးကွယ်တတ်တယ် ..."

ဗိုဗဆွေ

"ကျွန်မကတော့ ... ကတိတို့ သစ္စာတို့ ကို

ယုံကြည်ကိုးကွယ်တယ် ...

လူလောကမှာ ကတိမတည်

သစ္စာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လောက်

ယုတ်ညံ့တာ မရှိတော့ဘူးလို့ ခံယူတယ် ...
ပြီးတော့ ... ကျွန်မက
အချစ်နဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုကို
ဒုတိယ နံပါတ်စဉ်အဖြစ် ခံယူတယ် ..."

မြူခိုးလွင်

"ငါ့လို သူဌေးသမီး ...
ပညာကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင်
ကြိုးစားနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို
နင် ခင်ဖို့ မင်ဖို့ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ တော့ ...
နားလည်လား ...
အခု ငါပြောလိုက်တာတွေက
ပစ္စုပ္ပန်စကားတွေနဲ့ အတူ
အနာဂတ်မှာ နင် မှတ်သားရမယ့်
စကားတွေပဲ ..."

မြီဟေတည်

(၁)

အထူး သစ်လွင်တောက်ပလှသော ဆေးကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေထဲမှာ ဟေတည်သာလျှင် အထင်ပေါ်ဆုံး မိန်းမအဖြစ် ထင်ထားခဲ့သည့် ယုံကြည်မှုတွေသည် ကျောင်းစတင် တက်ရသည့် နေ့တစ်နေ့မှာ ပဲပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။

ဟေတည်နှင့် ရုပ်ရည်ချင်း၊ ပစ္စည်းချင်း၊ ပညာချင်း၊ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဟေတည်မျက်လုံးတွေ ဝင်းတောက်သွားသည် အထိ မခံချင်စိတ်တွေ ကြီးစိုးသွားခဲ့သည်။ ။

ဟေတည်သည် လမ်းမတော် ဆေး (၁) တစ်ကျောင်းလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ အလှဆုံးဖြစ်ချင်တာ ...

အခုတော့ ဟေတည်နဲ့ အပြိုင်ကျဲမယ့် မိန်းမက ဟေတည်နှင့် မနီးရိုးစွဲ ယှဉ်နိုင်သည့် အလှထိပ်ခေါင်ဖြစ်နေတာ ဟေတည်ရင်ထဲမှာ မခံချင်လွန်းလို့ မနှစ်မြို့ခဲ့။ ဒါကို သူမက မသိဘဲ ခုံနံပါတ်ချင်း ယှဉ်ကျလာသည့် သူမကိုပဲ တကယ့်ကို ရိုးရိုးစင်းစင်း မျက်လုံးလေးတွေနှင့် မိတ်ဖွဲ့လာတာ သူမ အမြင်ကတ်လှသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမကတော့ ဟေတည်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ခင်မင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် အပြုံးနုနုလေးဖြင့် သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဖွဲ့လာခဲ့လေသည်။ ။

"ကျွန်မနာမည် ... မြူခိုးလွင်ပါ ... ရှင့်နာမည် ဘယ်သူလဲဟင် ... ကျွန်မ ... ရှင့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်မင်ပါရစေ ... ခုံနံပါတ်ချင်းလည်း ယှဉ်ရက်ဆိုတော့ ... ကျွန်မကိုလည်း ခင်ပါနော်"

ဟင်း ... သူမကိုယ်သူမများ ကျွန်မတဲ့ ။ ပြီးတော့ ဟေတည်ကို ရှင်တဲ့ ။ (အမလေး) ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ တကတည်း လူလေးက အခုမှ ဆေးကျောင်းကို ခြေချဖူးတယ်။

ပြောလိုက်တဲ့ စကားက လေလုံးနဲ့ ပါးစပ်နဲ့ မတန်လိုက်တာ။ ပါးစပ်က ပူစီဖောင်းကြီးဖြစ်တော့မယ်။

ဆိုပြီး စိတ်ထဲကနေ ကဲ့ရဲ့ နေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ဟေတည်လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာတာ ဟေတည် ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်ချင်တာ မနည်း ထိန်းထားရသည်။ ။

ဟင်း၊ ဘာမှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ မိန်းကလေး။

သူ့ကိုများ ဒီက ခင်တယ်အောက်မေ့နေသလား မသိ။ စွတ်ရွတ်ပြီး ပြောချင်ရာ ပြောနေလိုက်တာ။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းကို မသိတော့။

ဒီလောက် လေကြောရှည်သည့် မိန်းကလေးကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ် အာရုံစိုက်သလို ကြည့်လိုက်တော့မှ သူမကလည်း အလိုက်သိတတ်သွားပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သူမက ဟေတည်ကို အရင်းနှီးဆုံး ခင်မင်သွားခဲ့တာ ဟေတည်သည် သူ့ကို ပြန်မခင်ရဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် ...

ရက်တွေကနေ လတွေ စား လာပြီး သူမနှင့် အနေကြာလာတော့လည်း သူမရဲ့ ရိုးသားမှုလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဟေတည်လည်း သူမကို မခင်ဘဲမနေနိုင်ဖြစ်သွားရတာ ဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီလို သူမကို ခင်မိသွားပြန်တော့လည်း သူမရဲ့ အတွင်းမနောလေးတွေကို သိသတဲ့ သိလာရသည်။ ။

သူမသည် ရိုးသားဖြူစင်လွန်းသည့် Innocent ကလေးပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာကိုတော့ အခုလို ကျွန်တို့ရရလေး ဆွေးနွေးတတ်ခဲ့လေသည်။ ။

"ဟေတည်ရဲ့ ... ဒီဆေးကျောင်းထဲက ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဘယ်သူ King ယောက်ျားအဖြစ် တန်းဝင်သလဲဆိုတာ သုံးသပ်ကြည့်စမ်း ... ကျွန်မတော့ သုံးသပ်ပြီးပြီ ... ရှင်ပဲ သုံးသပ်တော့ ... ဟုတ်လား ... စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့"

ဟေတည်က မြူမြူကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ကာ နားကလောသည့်ဟန်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ပြီး ...

"နားခါးလိုက်တာ ... ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ ... လူလေးက အခုမှ လက်တစ်ဆစ်လောက် ရှိသေးတယ်"

"လက်တစ်ဆစ်တော့ မကပါဘူးဟယ် ... ပြောတော့မယ် ဟေတည်ကလည်း ... ဒေါ်ဂွ"

"ငါက ... ဒေါ်ဂွဆို ... နင်က ဒေါ်ရွ"

"အမလေး ... မရွရပါဘူးနော်"

"မရွရင် ... ယောက်ျားတွေအကြောင်း ပါးစပ်ထဲ ထည့်စရာမလိုဘူး"

"ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ပါဘူး ... တစ်ယောက်တည်းပါဟယ်"

"တစ်ယောက်တည်းလည်း မပြောနဲ့ ... နားမထောင်ချင်ဘူး ... စိတ်မဝင်စားဘူး"

ဟေတည် ဘုတောလိုက်ပေမယ့် မြူမြူကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမကို စိတ်ဝင်တစား ပြောလာခဲ့လေသည်။

"နင်ကလည်း ဟယ် ... မမြင်ရသေးဘဲနဲ့ စွတ်ပြီး ကောမနေနဲ့ ... မြင်တော့မှ မြူမြူပြောတာ ဟုတ်ပါလားဆရာဖြစ်မယ်"

"ကဲ ... ကဲ ... ပြော ... ပြော ... သူက ဘယ်လောက်ချောလို့လဲ"

"ဂလို လုပ်စမ်းပါ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ချောတာထက် Attraction ရှိတာ ... သူက သိပ်တည်တယ် ... ဖြောင့်မတ်တယ် ... ယောက်ျားလည်း ဝီသတယ် ... ဒါပေမဲ့ မာနကတော့ လကမ္ဘာရောက်နေတယ်ဆရာ ... အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ... အရပ်ကလည်း Heavy ကြီးပဲ ... တကယ့်အမှိုက်စား ... လန်တော့ မလန်ဘူး ... လန်းတယ်"

"အင်း ... အင်း ... ပြီးတော့ရော"

"ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားကလည်း ... မိတယ်ဆရာ ... Style ဘောင်းဘီ ကာဖီရောင်နဲ့ ကြက်သွေးရောင် တစေ့ဝတ်တော့ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် ... တကယ့် စတယ်ကြီးပဲ ... ထည်နေတာပဲ ... အဲဒါက ထူးခြားတာ"

"နင့်မျက်စိထဲမှာ ... ထူးနေတာပေါ့"

ဟေတည့်စကားက ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ သိမထားသည့် မြူမြူက ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ညှိတ်ပြရင်း ဟီခနဲ ဇက်ကလေးပုရယ်ကာ ...

"ထူးတယ် ..."

"ထူးမှာ ပေါ့ ... နင်က ရှာဖွေစုဆောင်းရေးကို"

"ဟယ် ... ဘာလဲ ... ရှာဖွေစုဆောင်းရေးက"

"မျက်စိကရှာမယ် ... ရင်ဘတ်ထဲ စုဆောင်းမယ်လေ"

"ဟယ် ... ငါ အဲဒီလောက်အထိ ရောဂါ မကြီးသေးပါဘူး"

"အင်း ... နှစ်ဝက်လောက်ဆို ရောဂါကြီးတော့မှာ ပေါ့ ... ကြီးလာလို့ ကတော့ ငါက နားတော့ ထောင်မပေးဘူး ... နင့်ရင်ဘတ်ကို အုန်းခနဲပဲ ပိတ်ရိုက်ပစ်မယ် ... ဒါမှ စက်ရပ်ပြီး သေပြီ ... ဆရာဝန်လောင်းမဖြစ်မှာ "

"အင်း ... ဟွန်း ... ဟွန်း ... ဘယ်လိုကြီးလဲ ... ဝှမကြီးရယ် ... စိတ်ညစ်ပါတယ် ... တကယ်"

နောက်ဆုံးတော့ မြူခိုးလွင်က လက်မြှောက်အရှုံးပေးသွားတော့သည်။ ။

သူမ လက်မြှောက်အရှုံးပေးပုံမှာ ဟေတည်ကို စလန်ပေးသလို လက်တခါခါ ခေါင်းတယမ်းယမ်းလုပ်ပြီး မျက်လုံးကို တစ်ဖက်အလှည့် မြူမြူမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်အံ့ဩသွားတာကို ဟေတည် သတိထားမိသွားလေသည်။ ။

အဲဒီအချိန်နှင့် တပြိုင်နက် မြူမြူက ဟေတည်လက်ကို ဆတ်ခနဲတို့ပြီး မျက်လုံးလေးဝှေ့ကာ ခေါင်းကပ်လျက် ...

"ဟေတည် ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ငါKing အဖြစ် ... သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ... ကောရစ်တာမှာ ရပ်နေတယ်"

"ဟင်"

မြမြပြသည့် ကော်ရစ်တာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းအကြည့်။ ဟေတည် 'ဟင်' ခနဲမြည်သွားသည် အထိ ဟေတည်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းလုံးကြီးကြီး ထိသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ ဟေတည် မျက်လုံးတွေ စိမ်းခနဲ အေးစက်သွားတာကို မြမြမသိဘဲ သားရည်သားမိုးကျအောင် ပြောလာခဲ့သည် မှာ

"ဘယ်နှယ့်လဲ ... မိတယ်မို့လား ... ပုဂ္ဂိုလ်လေးက အသက်နဲ့ မလိုက်ဘူး ... ခနရှင်ဆန်တယ်"

ဟား ဟား။ ခနရှင်ဆန်တယ်တဲ့ ။

ရယ်ရယ်ရသေးတယ် မြမြရယ် လို့ ပဲ ဟေတည် စိတ်ထဲက ဟားတိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ။

တကယ့်အပြင်ပန်းမှာ လည်း ဒီကောင့်ကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပုတ်ထုတ်ချလိုက်သည်။ ။

"အမလေးဟဲ့ ... ဒါကို King ... ဒီလောက် အမွဲရုပ်ပေါက်ပြီး မှ င်သေနေတဲ့ ရုပ်ကိုများ ... ရယ်စရာပဲ ... အဟင်း ... ဟင်း ခနရှင်ဆန်တဲ့တဲ့ ... ငမွဲကြီးများ "

"ဟင် ... ဟေတည် ... သူများကို အဲဒီလို ပစ်စလက်ခတ် မပြောရဘူးလေ ..."

သူများ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ မြမြရဲ့ ... အဲဒါ ငါ့ကို ကျိတ်မနာလိုနေတဲ့ ကောင်လေး ... (ငါကလည်း သိပ်မုန်းနေတဲ့ ကောင်လေးပေါ့) လို့ ဟေတည် ရင်ထဲက ပြောပြီး ဟေတည် မြမြလေး ပြီးကာ ခေါင်းကို တစ်ဖက်လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒီအချိန်မှာ သူကတော့ ဘာတွေ အာရုံစားနေသည် မသိ။ ကော်ရစ်
တာမှာ တစ်ယောက်တည်း တည်မှုန်မှုန်ကြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကာ
သူဌေးဖြစ်ဖို့ များ တိုင်တည်နေသလား မသိ။

ဪ ... ဗိုဗဆွေ ... ဗိုဗဆွေ

နင်လည်း ပဲ ... စာအတော်ဆုံးလူဆိုတော့ ဆေးတက္ကသိုလ် တန်းဝင်
တော့ ဆေးတက္ကသိုလ် ရောက် လာပြီပေါ့။

အင်း ... မရှိမဲ့ ရှိမဲ့လေးနဲ့ တက်ဦးပေါ့ဟာ။ နောက်ဆုံးမှ ပိုက်ဆံမ
တက်နိုင်လို့ ဆေးကျောင်းနှစ်နှစ်စာနဲ့ ကျောင်ထွက်ရမယ့်ဘဝ ရောက်မ
ယ်။

ငါ ထင်တယ်။

ငါ သေချာပြောရဲတယ်။

ဗိုဗဆွေ နင် ဘယ်လိုမှ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

အဲဒီအတွက် ငါ နင့်ကို ကြိုတင် စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ။

အခုလို ပြောနေသည့် ဟေတည်ရင်ထဲက စကားတွေကို သူသာ
ကြားသိသွားခဲ့လျှင် ဟေတည်ကိုများ လည်ပင်းလာဖျစ်ဦးမည်လား။

သေချာပါသည် ။

အဲဒီလောက်အထိ သူက မာနကြီးခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

(၂)

အဲဒီနေ့ညက ဟေတည် ကောင်းကောင်အိပ်မပျော်ခဲ့ဘဲ ငယ်ငယ်က ပုံရိပ်ကလေးတွေကို စိတ်အာရုံနှင့် ဖမ်းစားနေခဲ့မိသည်။

အာရုံစားခဲ့သည့်

ငယ်ငယ်ဘဝလို့ ဆိုလိုက်ပေမယ့် တကယ်တော့ ကိုးတန်းအရွယ် အပျိုပေါက် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ ဘဲ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဘဝတစ်ခု ဟေတည်ရ င်ထဲမှာ တစ်သက် မမေ့တော့သလို သူလည်း တစ်သက်မေ့မှာ မဟုတ်တော့။

ဪ ... မညီမျှတဲ့ ဘဝတစ်ခုက အခင်ဆုံး ကလေးနှစ်ယောက်ကို လုံးဝ စိမ်းသည် အထိ စိမ်းကားအေးစက်သွားခဲ့ရသည် တဲ့ လား။

ဘယ်လောက်အထိ အေးစက်စိမ်းကားသွားသလဲဆိုရင် ဗိုက ဟေတည်ကို တူးတူးခါးခါးကို မုန်းတီးသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဟေတည်ကို မုန်းသလို မာမိုကိုလည်း သူ အမုန်းကြီး မုန်းသွားခဲ့လေသည်။

မုန်းရသည့် အကြောင်းတရားကို ဟေတည်က သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ အစိမ်းကားဆုံး ထိုးသွင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။

"ဗို ... ငါ နင့်ကို စကားပြောချင်တယ် ... ဒီစကားကို နင့်စိတ်ထဲမှာ

တစ်သက်လုံး သိမ်းထားမယ်လို့ လည်း ငါ ခံစားသိရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ငါမပြောမဖြစ်ကို ... ပြောရတော့မယ်"

"ဘာလဲ ... စကားတွေ ... ပုလ္လင်ခံနေလိုက်တာ"

ဗိုက ထူထူထဲထဲ မျက်ခုံးကို ပင့်ပြီး ဆိုလိုက်လျှင် ဟေတည် ပြောရမည့်စကားက ခက်ခဲသွားရလေသည်။

ဒါပေမဲ့ ... မပြောလို့ လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ မာမိက ရုပ်သိမ်းခိုင်းတော့လည်း ဟေတည်ကလည်း မာမီသမီး အလိမ္မာပီပီ သူ့ကို အပြတ်သားဆုံး စိမ်းကားအေးစက်ပြရမည်ပေါ့လေ။

ဘာဆန်းသလဲကွယ်။

လောကမှာ မညီမျှတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို အပေါင်းအသင်းအဖြစ် ခင်မင်ခဲ့တာ ဂုဏ်သိက္ခာ လျော့ပါတယ်။

"ဟေတည် ... ဘာစကားလဲဟ ... ငါတောင် ရင်ထိတ်တယ်"

ဟေတည် အတွေးနယ်ကျယ်သွားတာကို သူက ခဏစောင့်ပြီးမှ ဟေတည့်ပခုံးကို ဆုပ်ပြီး ပြောလာခဲ့လေသည်။

ဟေတည်က သူဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဟေတည့်ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်က လေးကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ချပြီး ...

"ငါ့ကို မာမိက ပြောတယ် ... ငါတို့ အပျိုအရွယ်တွေ ရောက် လာပြီတဲ့ ... နင်လည်း လူပျိုအရွယ် ရောက်နေပြီတဲ့ ... ငါတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရင်လို မခင်တော့နဲ့ တဲ့ "

"ဟာ ... ဘာဆိုလဲ ... အန်တီစကားက"

"ဆိုင်တယ် ... မာမိက နင်နဲ့ ငါ့ကို အလွှာခွဲပြသွားတယ် နင်နဲ့ ငါက

အဆင့်အတန်းကွာတယ် ... မိုးနဲ့ မြေကြီးလောက်ကို ကွာတဲ့ အတွက် မ
ခင်မင်နဲ့ ... မရောနှောနဲ့ ပေါ့ဟာ ... ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် နေပေါ့ဟာ ...
"

"ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် ..."

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အရောင်လက်ကာ မာနရောင် ပြေးသွားတာကို
ဟေတည် သာသာထိုးထိုးကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီ ... ရတယ် ... ဗိုဗဆွေကလည်း ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် နေ
တတ်ပါတယ်လို့ ... နင့်မာမီကို သိအောင် ပြောပြလိုက်ပါ ... နင်လည်း
သဘောပေါက်ထားပါ ... ငါက ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ် နေတတ်ပါတယ်"

တစ်စက်မှ မျက်လုံးအရောင် မမှီနိုင်ဘဲ ဟေတည်ကို တည်တည်ကြ
ည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် သူ့ပုံရိပ်တွေက နှစ်တွေ ဘယ်လောက်
ပြောင်းသွား ပြောင်းသွား ဟေတည် တစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့
တော့။

သူကလည်း သူတစ်သက် မေ့မှာ မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟေတည်ကတော့ နဂိုကတည်းက အမြင့်မားဆုံး နေ
လာခဲ့သည့် ဘဝမြင့်သည့် မိန်းမပီပီ သူ့ကို ခေါင်းသိပ်မစားတော့ဘဲ မေ့
ပျောက်ကျော့ခိုင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။

"ဟေတည် ... ငါတော့ ငါကင်ပွန်းတပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပ

ခုံးတိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီ"

ကဲန်တင်းမှာ ထိုင်ထိုင်ချင်း အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြောလိုက်သည့် မြူမြူစကားက ဟေတည် မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိကျုံ့လိုက်သည် အထိ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ ။

မြူမြူကိုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြည့်လိုက်မိပြီး

"ဘာလဲဟ ... ရူးသလိုနဲ့ ... နင်က ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ"

"ဪ Kingလေ ... ငါ့ကို တီးထည့်လိုက်ပြီ"

"ဟာ ... အတီးခံလိုက်ရပြီဆိုတော့ ... နင် ... နင် ..."

"အာ ... နင်ကလည်း အတွေးပေါက်လိုက်တာ ... ဒီမှာ ငါ အသေအ ချာပြောပြမယ် ... နားထောင်"

"အင်း ... အင်း ... လိုရင်းပြောဟာ ... နားငြီးတယ်"

အခုထိ လိုရင်းမရောက်သေးသည့် မြူမြူစကားတွေကို ဟေတည် နားကြားပြင်းကတ်စွာ အော်ထည့်လိုက်တော့မှ မြူမြူက ဇက်ကလေးပုပြီး လျှာကလေးထုတ်ကာ ...

"အဟဲ ... ပြောမယ် ... ပြောမယ် ... ဆရာမကြီးကလည်း နားထောင်တာတောင် အိုက်တင်တစ်ခွဲသားနဲ့ ... ဒီလိုဟ၊ ငါ ... မနေ့က ကျောင်း ပိတ်ရက်မှာ အိမ်ကကားနဲ့ အပြင်ကို မထွက်တော့ဘဲ ... ဒက်ဒီအလစ် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ကုန်းကြောင်းပတ်တာပေါ့ဟာ ... ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ် ဆယ်လောက်ပဲ လျှောက်ရတာကိုး ... အပြန်ကျ လမ်းလျှောက်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ... တက္ကစီတစ်စီး တားစီးလိုက်တော့ ... တက္ကစီက ဘယ်သူလို့ နင်ထင်သလဲ"

"သိမလားဟ ..."

"နင်ကလည်း ဒူလိုက်တာဟာ ... အတိတ်စိမ်း ပေးထားတာတောင်"

"ဟဲ့ ... ငါ့ကို ပေါ့ပျက်ပျက် စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့ တကတည်း ... ဆေးကျောင်းသူ လုပ်စားမနေတော့နဲ့ ... လမ်းဘေးဈေးသည် ပဲ လုပ်စားတော့ ..."

"ကောင်းသား ... ဟဲ ဟဲ ... ခေါင်းပေါ့သေးတယ် ... အယ် ... အလကားပြောတာ ... ဆက်ပြောမယ် ... နားထောင် ... အဲဒီ တက္ကစီဒရိုင် ဘာက ငါပြောတဲ့ King ပေါ့ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ မောင်းရတဲ့ ကားခကို ငါ့ကို ငါးထောင်ပတ်ချသွားတာ ... နာတယ်ကွာ ... အရိုက်ခံလိုက်ရတာ ကမှ စားသာဦးမယ် ... ငါကလည်း ကားခမမေးဘဲ စီးလိုက်တာကိုး"

"ကောင်းတယ် ... ဒါမှ သမိုင်းဖြစ်သွားမှာ "

ဟေတည် ပါးစပ်က ဒီလိုပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ အတော့်ကို ရယ်လို့ ကောင်းသွားရသည်။ ။

အဟင်း ဟင်း ... မိန်းမ အိသွားပြီ ...

ဟိုတစ်ယောက်က သူဌေးထင်ပြီး ကားခကို မမေးဘဲ စီးလိုက်တာ ဟိုက သူ့ကို ရိုက်လို့ ကောင်းသွားတာ အခုမှ အခံရခက်နေလို့ လည်း လေပဲ ရှိတော့သည်။ ။

ဒါပေမဲ့

မြူမြူကတော့ သူမရဲ့ လေတွေကို အမြို့ထွက်မတတ် တစ်ယောက်တည်း ပွစိ ပွစိ ကန်နေတုန်းပင်။

"ဟင်း ... သူ ဒီလို လုပ်သွားတော့လည်း ငါ့အလှည့်ဆိုတာ ရှိလာဦး

မှာ ပေါ့ ... နင် ... ငါတို့ ရဲ့ ပွဲစဉ်ကို စောင့်ကြည့်လိုက် နင်က ဒိုင်သာလုပ်လိုက် ... ဟဲ့ ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေး တို့ ထိပ်စားပွဲကို လျှောက်လာပါလား ... အိုခေတာပဲ ... ဟိ ... ဟိ ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့အလှည့်"

ပြောပြောဆိုဆို မြူမြူက သူ ရပ်လာသည့် စားပွဲရှေ့ကို ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာ ဟေတည်ကတော့ သူ့ကို ချာခနဲ ကျောခိုင်းပြီး ကဲန်တင်းထဲက လှည့်ထွက်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ။

ဟေတည် လှည့်ထွက်သွားတာကို သူက အံ့သြသလို မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ပြီးမှ မြူမြူကို အံ့သြသည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်လာပြီး ...

"မင်းက ... ဒီက ..."

"ဟုတ်ပါ့တော် ..."

"ဟာ ... အံ့သြစရာပဲ"

သူ အံ့သြပြီး သူ့နဖူး သူရိုက်လိုက်သည် မှာ Joo Jin Mo အသေးစားလေးပင်။

အင်း။ သူကတော့ ပြီးလည်း လှ တည်လည်း လှ မိုက်ကြည့်ကြည့်လည်း လှနေတော့လည်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘဝင်က ကောင်းကင်ရောက်ရပြီပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့လေသံက ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးမထားသည့်လေသံ အမြဲပေါက်နေတာ။

အခုလည်း အံ့သြစရာပဲ ပြောလာတာက မြူမြူကို အလေးထားကြည့်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ...

ဟေတည် ထထွက်သွားတာကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ကြည့်ပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ... အံ့ဩတာ အထူးလား"

"အထူးပေါ့ဗျာ ... ပါကင်ပိတ် ... ပါကင်ပိတ် ... ဟဲ ... ဟဲ"

"အံ့မယ် ... ရှင်က ဒီလိုကျတော့လည်း ဓနရှင် မဆန်ပြန်လေဘူး"

"ဓနရှင်ဆိုတာ နေရာတကာတိုင်း ဆန်လို့ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး လေကွာ ... ဒါကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအချင်းချင်း တရင်းတနှီး ခင်မင်တဲ့ နေရာကြီးလေ ... ဘယ်လိုလဲ ... တို့ စကားကို အသိအမှတ်ပြုလား"

သူ အာသွက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး မြူမြူ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩနေရသည်။ ။

"ဟေ့ ... မေးနေတယ်လေကွာ"

"အင်း ... ပြုပါတယ် ... ယူနာမည်က ..."

"ဗိုဗဆွေ ... မင်းနာမည်က"

"မြူခိုးလွင်"

"မိုက်တယ်ကွာ"

"ဟဲ့ ... ဘာလဲ"

"အင်း ... မြူခိုးတွေက ကောင်းကင်ကြီးမှာ လွင်ထွက်နေတာပဲ"

သူက ဟိုးမိုးကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ကြွကြွရွရွစတိုင်ဖြင့် ပြောလိုက်တော့ မြူမြူက သူ့အမူအရာလေးကို ကြည့်ကောင်းနှင့် ငေးကြည့်မိသွားရသည်။ ။

အင်း မည်သူမဆို ငေးကြည့်စရာကောင်းလောက်သည့် သူ ဝတ်စားထားပုံမှာ တကယ် Smart ကျလှပါသည်။ ။

Style ဘောင်းဘီ ခိုပြာရောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည့် ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ရုပ်အကွက်လက်တိုကို ဝတ်ထားပြီး လူငယ်ရုပ်ကလေး ပိုပေါ်လွင်နေတာက သူ့ရဲ့ ထောင်တောင်တောင်ဆံပင်ကို Hair Gel သုံးထားသဖြင့် နက်စိုနေသည် မှာ မြင်သူမိန်းကလေးတိုင်း ခိုက်လောက်သည်။ ။

ဒီလောက် Style အပြည့်မီပြီး ပြိုင်စံမမှီတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ ဟေတည်က ငမဲ့ကြီးလို့ ပြောထားတာ ရင်ထဲမှာ တကယ် အခံရခက်ပါသည်။ ။

"ဟင် ..."

အခုမှ ပဲ ဟေတည်ကို သတိရသွားပြီး မြူမြူ ဆတ်ခနဲ ခုနက စားပွဲကို လှည့်အကြည့် ဟေတည်ကို မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမမျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်သွားတာကို သူက ပြုံးစိစိလက်ပိုက်ကာ ဆရာကြီးအိုက်တင်ဖြင့် မေးလာခဲ့သည်။ ။

"ဘာလဲ ..."

"ဟိုဒင်း ... ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲမသိဘူး။"

သူက တစ်ချက်မငဲ့မငဲ့ပြီးပြီး နှုတ်ခမ်းစေ့ပြီးကာ မာနကြီးသည့်မိန်းမနှင့် မြူခိုးလွင်နှင့် ရင်းနှီးမှုကြီးကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ကျေနပ်နေမိသည်။ ။

အင်း ... သူတော့ ခွင့်ကောင်းကို တွေ့သွားရပြီဖြစ်သည်။ ။

အဟား ... မချောနှစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက် (ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ)

စိတ်ထဲကနေ သူ အောင်နိုင်သူလုပ်နေတာကို သူမက မသိ။ သူမ သူ
ငယ်ချင်းမလေး ပျောက်သွားတာကိုပဲ အသည်းအမဲ လိုက်ရှာနေသည် ။

ဒါကို သူက သဘောကျ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ

"မင်းသူငယ်ချင်းလား"

"ဟုတ်"

"မင်း ... တို့ စားပွဲ ကူးလာကတည်းက ထထွက်သွားတာ ဟိုမှာ ...
အပြင်မှာ မင်းကို ရပ်စောင့်နေတယ်"

"ဟယ် ... ယူက မျက်လုံးလျင်သား ... အင်း ... အင်း တွေ့ပြီ ...
တွေ့ပြီ ... ကျွန်မ သွားတော့မယ် ... ဪ ကြုံတုန်း ကျွန်မသူငယ်ချင်း
နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ"

"အင်း ... ကောင်းသား"

သူက ရန်စတည်ပေးလိုက်တာပင်။ ဒါမှ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ စကားတွ
က်ကို သူ အရသာရှိရှိ နားထောင်ရမှာ ။

အင်း သူမကတော့ သူ့ကို ဘယ်လို စကားလုံးနှင့် ဆော်ဦးမည်မသိ။

သူကတော့ သူမ သူ့ကို နှိပ်ဦးမှာ သိသိကြီးနှင့် မြူခိုးလွင်နဲ့ အတူ သူ
မရှေ့ကို ရောက်လာရပြီဖြစ်သည် ။

သူနှင့် မြူခိုးလွင် သူမရှေ့ ရောက်သွားတာကို သူမက ခပ်သာသာပဲ
မျက်ခုံးပင့်လက်ပိုက်ပြီး။

"မြူမြူ ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဟို ... King နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ "

"ဟင်"

သူ့ကို မြူခိုးလွင်က King ဆိုပါလား။ အဟား တစ်ကွက် စားသွားပြန် ပြီကွာလို့ သူ့စိတ်ထဲက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရေရွတ်နေချိန်မှာ သူမက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်မဲ့သွားကာ အခုနေတုန်းဆွဲထည့်ပေးလိုက်ရင်ဖြင့် ဒီ နေရာမှာ တင် ရိုက်ပွဲများ ထဖြစ်သွားမလားဘဲ။ ပြောလို့ ရတာမဟုတ်။ သူမက သူ့ကို ငယ်နိုင်လေ။

"ဟေတည် ... ငါပြောတဲ့ သူလေ ... သူ့နာမည် ဗိုဗဆွေတဲ့ ... ငါတို့ နှစ်ယောက် ဒီနေ့ Peace ရပြီ ... ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ"

အင်း သူမမျက်လုံးတွေ မာနရောင် တောက်သွားသလို သူမ တစ်ခုခု နင့်နင့်နဲနဲ ပြောတော့မည်ဖြစ်သည် ။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူမက နှုတ်ခမ်းထူပြပြကိုမဲ့ကာ

"ငါ့စိတ်ဓာတ်ကို နင်သိပါတယ် မြူမြူ ... ငါ လူမြင်တိုင်း သွားဖြခေါင်းညိတ်ပြတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး ... အထူးသဖြင့် ငါနဲ့ အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ လူဆိုရင် ပိုပြီး လက်ကာတယ် ဆောရီးပဲ"

တကယ့်ကို မာနစကား Power စကားပြသွားသည့် ဟေတည့်ကို သူမယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေတာကို မြူမြူက တစ်မျိုးမြင်သွားပြီး သူ့ကို အားနာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် မော့ကြည့်တောင်းပန်လာသည် ။

"ဗိုဗဆွေ ... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ဟယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မြူမြူ ... လောကမှာ လူမဆန်တဲ့ မိန်းမတွေ အများကြီးရှိတယ် ... အဲဒီမိန်းမတွေကို ကိုယ် အမုန်းဆုံးပဲ ... ပိုပြီး မုန်းတီးတာက အယောင်ဆောင်ဟန်ဆောင်မှုပဲ"

သူ ခဏငြိမ်ပြီးမှ သူမမျက်နှာတည့်တည့်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆက်ပြီး ...

"ရုတ်တရက် ... ငါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တိုက်ကွက်ကို ပြင်းပြင်းမိသွားတဲ့ အတွက် ... ငါကလည်း ဆောရီး မြူမြူ"

"မြူမြူ ... မနက်ဖြန် ကိုးနာရီ ကဲန်တင်းမှာ ဆုံကြမယ် ရမလား"

"ဟုတ် ... မြူမြူတို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

သူက မြူမြူကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ။ ဟေတည်ကိုတော့ ယောင်လို့ တောင် လှည့်မကြည့်။

အဲဒီလို ယောင်လို့ တောင် လှည့်မကြည့်တော့လည်း ဟေတည်ကလည်း သူ့ထက်ဆောင်းပြီး မျက်လုံးကို သူ့အရိပ်မဝင်အောင် ဆတ်ခနဲအလှည့် ညောင်နာနာ ပြောလာသည့် မြူမြူအသံက ဟေတည်ရင်ကို ခါးသက်သွားသည်။ ။

"ဟေတည်ရယ် ... နင်လုပ်တာနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ကို အားနာစရာ"

"အားနာစရာ မလိုပါဘူး"

"ဟယ် ... နင်နဲ့ တော့ ဝှပါပဲ ... ဟိုတစ်ယောက်တော့ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီ"

"သူ စိတ်ဆိုးသွားတော့ နင်က လိုက်ချောဦးမလို့ လား ... ကဲ ... ပြော"

"အဲဒီလို ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"မဟုတ်ရင် မပြောတော့နဲ့ ... တစ်လုံးမှ ထပ်မပြောတော့နဲ့ "

မြူမြူကို ကျော်တက်ပြီး ဟေတည် ခြေလှမ်းကျဲတွေနှင့် လှမ်းထွက်လိုက်သည်။ ။

သူမကို အဲဒီလို ကျော်တက်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တော့

နည်းနည်းမှ ကျေနပ်မှုမရှိခဲ့။

ပိုပြီး မကျေနပ်မိတာက သူ့ရဲ့ အေးစက်စက်နှင့် စိန်ခေါ်သွားသည့် အကြည့်တစ်ချက်ကိုပဲဖြစ်သည်။ ။

ဟွန်း သူကများ ဟေတည့်ကို အေးစက်စက်လုပ်ပြပြီး အမုန်းစကား ဖွင့်သွားလိုက်တာ။

သူ အမုန်းစကား ဖွင့်တော့လည်း ဟေတည်က ဂရုစိုက်လို့ ။ ငါ နင့် ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူး ဗိုဗဆွေလို့ ပဲ ရင်ထဲကနေ ကျိတ်ကြိမ်းလိုက်မိပါ တော့သည်။ ။
